

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ — Ἀθήνα, 1933.

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ — Ἀθήνα, 1934.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ δ' ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος
τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων κατα-
ψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦν-
τας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξῆδαι,
καὶ οὐ λογιζονται, ὅτι οὐδέν ὄρνεον
ᾄδει, ὅταν πεινῇ ἢ ριγοῖ ἢ τινα ἄλλην
λύπην λυπῇται, οὐδὲ αὐτὴ ἢ τε ἀηδῶν
καὶ χελιδὼν καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δὴ φασί
διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε
ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν
οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἄτε, οἶμαι, τοῦ
'Απόλλωνος ὄντες μαντικοὶ τεῖσι καὶ
προειδότες τὰ ἐν' Αἰδοῦ ἀγαθὰ ἄδουσι
καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν δια-
φερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ.

Πλάτωνος Φαίδων

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΕΙΚΟΝΑ

Δέν όνειρεύτηκα ποτέ τὸ χρόνο
Καὶ τὴ συντροφιά του

Μήτε τὴν ἀπουσία του ὡσφράνθηκα ποτέ
Σὲ κάποιο ἐλάχιστο ἡδονικό μου ὕπνο

Ἀθήνα 1934-35

(Παράφρ.)

ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστέρι στὸ ὕπαιθρο ἀναμονή
Μοναχοί μας
Μελαγχολικὸ πνεῦμα κατοικεῖ τὴν ψυχὴ
Λεῖπει ἡ σελήνη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Χάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου
Τὴ μυρωδιά της

Πέφτει ἀπ' τὸ στερέωμα τὸ ἄστέρι
Ρυτιδώνει τὴν ψυχὴ
Τὴ φωνή μας
Ὅμως ἡ μοναξιά τέρπεται
Ὁδηγεῖ κύματα τὴν ἡδονή
Στ' ἀνοιχτὰ τῆς ὑπαρξης
Στὰ ἐνδόμυχα
Τῆς μελλούμενης σιωπηλῆς ζωῆς

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ

α') ΓΟΗΤΕΙΑ

"Ελα, με τὸ λευκὸ ξημέρωμα,
Γιορτὴ τῆς καρδιᾶς μου,
Στὰ περασμένα

Τὰ νήπια καρδιοχτύπια
Ξανάνιωσα σὰν χτῆς
Στὸ ρεμβῶδες ἀκρογιάλι
"Οπου ἡ θάλασσα βογγοῦσε
Σπαρταριστὴ μητέρα

"Ερχομαι
Καὶ κλαίει στ' ἀπόμακρα
Τοῦ ὀρίζοντα
"Ενα γλυκὸ στοιχεῖο
Ράθυμο ἀηδόνι

Πάει ἡ ψυχὴ μ' ἐσένα,
Ἄλαργινὴ ἐξαφάνιση !
Πάλι ὁ ἥσυχος
"Ο ἀχώριστος τῆς σιωπῆς
Βρίσκομαι στὴ φωλιά μου

β') ΠΑΘΟΣ

Τὸ λάγνο παρελθὸν ὑπάρχει
Κρυμμένο στὴν οὐσία μας,
Γέμει τ' ἀποσταμένα σωθικά

Ἀπλώνει τὴν ἀνησυχία του
Ὅπου, σὲ μελιχρὸ ὄργασμό,
Πάλλεται ἡ ἀγάπη

Ὅπου ὀαριστές
Προχώρησαν σὲ ἄλλη ζωὴ
Οἱ τρυφερές
Πεθαμένες ἡμέρες

(Καὶ λέγουνε σύμψυχα τὴ χαρὰ
Στ' ἀόρατα,
Φρόνιμα, σάν μυστικό
Ποῦ ἡ αἴγλη του καίει)

Ἔτσι, τὸ ἔρημο παρελθόν
Στ' ἄγνωρα τῆς ἡδονῆς
Βγαίνει
Κι ἀναυδο ἐπιστρέφει σὲ μᾶς

Σέρνοντας τὴν εὐαίσθητη φωνή
Τῆς συνουσίας·
Κεῖνη θὰ προσηλώσει τὴν ψυχὴ
Στὸ ἄηθες παράπονο τοῦ χρόνου,

Κεῖνη ποῦ ἐξημέρωσε τὸ αὐτί

Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΥΠΝΟΣ

Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura,
che la diritta via era smarrita.

DANTE

Δημιουργία της άπλης ήσυχίας
'Ανάμεσα στὸν κόσμον τῶν ψυχῶν

Γνώριμην ἄβρῃ δεντροστοιχία
'Απάντησε ἄξαφνα ὁ ἑαυτός μου —
Μιὰ μέρα μεστή χυμούς
Κι ἀπελπισμένην ὑπεροψία —
Σὰν ἐλησμόνησε τὸ θάνατο
Κάτω ἀπ' τὸ χῶμα τῆς αὐγῆς

'Αποκάλυψη σοφίας
'Η μοναξιά !
Θίγω τὰ εὐάερα δέντρα
Κορμιὰ πού ἀρχίζουν καὶ ὑπάρχουν,
Αἰσθάνομαι στὴ θέρμη τῆς ἀφῆς
Πῶς γεννήθηκα σὲ τούτῃ τῇ σκιά

Τώρα ὁ ἥλιος
Γλαυκὸς ὕπνος
Αἰῶνια λυώνει
Στὸ πρόσωπό μου,
Καὶ μὲς στὴ θύμηση
Στρώνει τὸ φῶς

Ἐγὼ ἀγαπάω
"Ο,τι λάτρευσε ἡ φύση,
Ἡ ἀνάμνηση
Μὲ περισσὶα λάμψη μ' ὀδηγáει,
Κι ὅπου σκοντάφτω
Εἶναι ὁ ἀγῶνας τερπνός

Θάλασσα ὑγείας ἡ ζωή
Ἀληθινὸ ἀκρωτήρι !

ΕΡΩΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Δέντρο τοῦ κακοῦ ὀνείρου
Πλάσμα τῆς ἀπατηλῆς ἀναμονῆς·
Τέτοιο τὸ παράστημα τοῦ χρόνου
Σὰν ξεχείλησε, καὶ ἤπιανε οἱ ρίζες
Τῆς ἀμαρτωλῆς μας παρουσίας

Φεύγω τὴν ἥρεμη πηγὴ
"Οπου σταλάζει τὸ μυριόφωνο φάρμακί
Τὴν ἀσημένια ζωὴ τοῦ παραδείσου
Μὲ τὴ μορφὴ τοῦ πρώτου μας καιροῦ

Ποῦ τὸ ὑπερφίαλο ἀληθινὸ χρυσάφι
Τῆς οὐσίας, ποὺ μοιάζει μὲ τὸ αἷμα
Καὶ στίλβει ὅπως ἡ μυθικὴ καρδιά μας;
Τὰ μάτια ἐπλημμύρισαν ἀγάπη
'Αλλὰ δὲν εἶδαν πουθενά
Τὰ ψυχικά μας δάκρυα

"Ω, τὸ πουλί
Ποὺ τραγοῦδαγε στὰ δειλινά
Ζεσταίνοντας τὴν προσευχή μας,
Πέταξε μακριά
"Ἡ τὸ κατάπιε ὁ ἄνεμος τῆς δύσης !
Σὰν ὄρφανοὶ προσβλέπουμε τὴ χώρα,
Τὴν πράσινη καὶ μαλακὴ μας φύση
Τὸν ἄμυαλο οὐρανὸ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Τὸ χρῶμα τῆς δύσης
Πικραίνει τὰ σύννεφα,
Κρυμμένος φθείρεται ὁ ἥλιος
Ποῦ μετουσίωσε τὸ διάστημα
Καὶ τὸ ἄψυχό του πρόσωπο

Τὸ νοσηρὸ περπάτημα τοῦ φωτός
Ἀνταύγεια τῆς μοίρας μας,
Καὶ τὸν οὐρανὸ ἐμούσκεψε...

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Ὁ θάνατος, μονάχα αὐτός,
Λέρωσε τὴν ψυχὴ μας
Ποὺ εἶχε τὰ μάγουλα λευκά
Σὰν τῆς αὐγῆς τὰ δῶρα

Ἡ λάσπη ἐπλήγωσε τ' ἄβρ' ἅ χέρια
Ποὺ φέρνανε ἀγάπη νὰ πονοῦν
Στὸ ρόδινο πρόσωπο καὶ σῶμα
Μιᾶς εὐπιστῆς εὐρύχωρῆς ἡμέρας

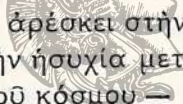
ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΡΕΜΒΗΣ

Ἀπὸ μιὰ θύμηση περάστηκε ὁ ὕπνος
Ἀπὸ τὴν ἀνοιξὴ βγήκαμε στὸ καλοκαίρι,
Ἡρώες τῆς ἀκριβῆς ρέμβης,
Καὶ δὲν ἀπόρησε ὁ νοῦς μας
Δὲ σπάσαμε κέφι καὶ καρδιές
Ὅπως μυθέσκετο ἡ ψυχὴ μας
Τεντωμένοι καθ' ὅλη μας τὴν ὕπαρξιν
Ἀκούσαμε νὰ πέφτει ἡ ἀνατριχίλα
Τοῦ χρόνου,
Δὲν εἶδαμε παρὰ τὴν Πλάσιν μοναχὴ
Νὰ βόσκει τὴν ὁμορφὴ γοητεία της
Στὴν ἄπλα πρὸς τῆς δώρησε ὁ Θεός·
Ξεφάντωμα ἐξαίσιον

ΟΛΥΜΠΟΣ

...καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττό-
μενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης-
ὥς τὸ εἶκος, μετὰ τοιούτων τε ἐσό-
μεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν
πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως
τὸ ἀληθές. μὴ καθαρῶ γὰρ καθαροῦ
ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ...

Πλάτωνος Φαίδων

Τώρα ἡ ἀλήθεια ἀρέσκει στὴν καρδιά
Ποῦ φιλοδοξεῖ τὴν ἡσυχία μετάνοια
Καὶ τὴ μελέτη τοῦ κόσμου —
Ποῦ, ἀγάπη, δὲν κρατᾷ ψεῦδος —
Δέχεται εἰκόνα προσευχῆς
Ἄμα ἡ νύχτα πιάνει τὰ ἐπίγεια

Τώρα ἡ χαρὰ κ' ἡ λύπη
Σέβονται τὴν ψυχὴ,
Κ' ἔχουν σιωπὴ αἰώνια
Ἀγνάντια στὴ δική μας περιωπὴ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐλεος στὰ περιστέρια καὶ στὴν ψυχὴ μας!

Τὸ ἐπίσημο ἔργο μὴν τaráξει ἡ φωνὴ
τῆς θάλασσας, ἡ χαρὰ τοῦ ἔρωτα·
Θὰ σβύσουμε ἀπὸ τὴ μνήμη τὸ θάνατο
Ἀπ' τὶς εἰκόνες τὴν ἀνυπαρξία,
Ἐλεύθεροι καὶ καθαροί, μεταρσιωμένοι
Σὰ νὰ μὴν εἶχαμε πονέσει,
Θὰ πατήσουμε πάνω στὰ δάκρυα
Καὶ στὴ χυμένη ματαιοδοξία

Ἀκολουθώντας τὴν ἱερὴ μας ὁρμὴ
Ὅπως σκιρτάει...

ΒΙΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Τρέχει τὸ γάργαρο νερὸ τῆς οἰκουμένης
Μὲ ταπεινὸ ρυθμό
Καὶ βῆμα γαλανόλευκο

Προσέχει ἡ ἀκοή μας
Στὰ μελαγχολικὰ παράθυρα
Ἐγκαταλείμμενη,
Καὶ βάνει τὴν ἐπιθυμία της
Βαθιά μὲς στ' ἀνθογυάλι
Τῆς ἀναπνοῆς

Δροσιὰ τῆς φύσης,
Ἡμερο κλίμα
Ὅπου γρικιέται ὁ οἰωνός
Τῆς μακαριότητος
Ἐκεῖ θέλω νὰ πλαγιάσω
Τὸ ἀτίθασσά μου εἶναι
Πόθος κι ἐλπίδα,
Κι ἄς ξυπνήσει φτερωτή
Ἡ αὔρα,
Ποῦ ἀνασαίνει γι' ἄλλη γῆ
Καὶ πεταλουδίζει ἐμπρός μου
Σαγηνευτική !

ΣΤΡΟΦΕΣ

Βαρύθυμη εὐτυχία
Τοῦ χρόνου ἡ ἐπαφή
Κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα·

Ὕπνος
Γλίσχρος ὕμνος
Ἡ μέρα παρέρχεται
Καυχᾶται ὁ ἥλιος

Ἀνάμνηση γλυκειά
Ὁ ώραῖος οὐρανός
Ὅταν γύρω βραδυάζει
Γίνεται ἄσπιλος ὁ χῶρος
Τέρπεται ἡ ὄραση
Ποῦ βλέπει διαυγές
Περήφανο, τὸ πρόσωπο

Ὁνειρὸ χορτᾶτο
Δάκρυα, ἡ χαρά
Τὸ δέρμα τοῦ κόσμου·
Πόσο ἡ φαιδρὴ παρουσία
Ἀνάλαφρα γγίζει τὸ σῶμα,
Τί ἰδανικὴ τρικυμία
Στὰ πέριόρα τῆς ἀναπνοῆς !

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δοκίμασα τὴ μοναξιά
Μὲ νοερὴ ἀνάταση
Καὶ σφριγηλὴ καρδιά

Ἀποσταμένος ἔφιιβος
Ποὺ νείρεται τὴ νάρκη,
Καὶ κλέβει ἀπὸ τὰ σύννεφα
Τὴ ρόδινη ἀναπνοή
Γιὰ νὰ χαρεῖ τὰ ὄνειρα
Μ' ἓνα χαμένο φίλτρο

Ἴδου ὁ βοσκός, ποὺ κάθεται
Κι ἀλησμονάει τὰ πρόβατα
Μὰ νιώθει ἀπ' τὴ φλογέρα
Ὁ πιὸ γλαυκὸς τοῦ θάνατος
Νὰ φεύγει

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἡ γλῶσσα ἡ εἰλικρίνεια τοῦ πνεύματος
Τὰ μάτια ποὺ ἄδειασαν τῇ γοητεῖᾳ τοῦ προσώπου
Ἡ ἀκατανίκητη εὐφυΐα τῆς ὑπαρξῆς

Ὅπως ἀγρίμια θόλωσαν στὸν καινούριον ἀνθῶνα
Κ' ἡ βοή τους σμίγεται μὲ τὴν ὀρφάνια
Τῆς ἄθλιας μοίρας
Πλάϊ στὴ βρωμερὴ ἀνάμνηση
Ποὺ σὰν ἄρωμα τὴν πέρνει ὁ ἄνεμος
Κι ἀνακατώνει πόνο κ' εὐτυχία

ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Καθήλωσα τὸ πνεῦμα στήν ἀλήθεια
Πού, ἀναίσθητη, ἐπίκρανε τὸν αἰῶνα
Γύρω ἀπ' τὴν περιουσία μου

Μὰ τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς δὲν ἐπηρέασε
Μὲ τοὺς καπνοὺς καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης

Ἄγαλμα σιωπῆς καὶ προσευχῆς
Ἀντιμέτωπο
Στὴ μοναξιά τοῦ ἀπείρου

Montarone (Ἰταλία) Δεκέμβριος 1934—Ἰούνιος 1935

ΤΗΣ ΥΠΑΡΕΞΗΣ

“Υπαρξη,
Δώρο στην άγνή μας ουσία
Γέλοιο που χαράζει
Την παντοτεινή νύχτα,
Πάνω στις λευκές
’Απαράτησε τὸ στεφάνι σου

Φέρε στὸ κοιμισμένο δάσος
Τὸ θρόϊσμα τοῦ ὀνείρου,
Ποῦ ἔμας τοὺς σιωπηλοὺς
’Εξύπνησε

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ πιὸ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ δωμάτιο
Εὐφραίνει τὴν περισυλλογή

Ἄς ποῦμε πὼς εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἡ σειρά μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι,
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὁμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτό της φόρεμα

Ἀθήνα, Αὐγουστος 1935

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Τοῦ χρόνου ἀνάλυφη εἰκόνα	9
Ἄστέρι	10
ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ	
α') Γοητεία	11
β') Πάθος	12
Ὁ "Ἡλιος ὁ ὕπνος	13
Ἐρωτας πρὸς τὸ παρελθόν	15
Σύννεφα	16
Κύκνειον ἄσμα	17
Τῆς ἀκριβοῦς ρέμβης	18
Ὀλυμπος	19
Ἐμβατήριον	20
Βίος κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα	21
Στροφές	22
Εἰδυλειακές εἰκόνες	23
Τοῦ Θανάτου	24
Τῆς Ἀληθείας	25
Τῆς Ὑπαρξεως	26
Τῆς Ὁμορφιάς	27

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΙΩΝ

100